

Bízalom és a hit kapcsolata

Apcsel 23:11 A következő éjszakán pedig melléállván néki az Úr, monda: Bízzál Pál! Mert miképpen bizonysgot tettél az én felőlem való dolgokról Jeruzsálemben, azonképen kell néked Rómában is bizonysgot tenned.

Minden embernek szüksége van biztatásra. Különösen a nehéz helyzetekben. Legyen az betegség, anyagi nélkülözés, lelki, közösségi, családi teher, munkahelyi gondok, a világban való boldogulás viszontagságai, vagy akár a büntől való szabadulás nehézségei, Isten megismerésének akadályai, beilleszkedési problémák stb. Ezek mindegyikében küldi Isten a biztató szavát Pál történetén keresztül minden embernek, kivétel nélkül, aki hozzá fordul. .

Az emberek ma nincsenek hozzászokva az igazi, segíteni tudó biztatáshoz. Az emberi biztatásnak az a legnagyobb problémája, hogy üres, nincs valódi tartalma, alig tér el a vigasztalástól. Nincs mögötte hatalom, csak együtt érző jó szándék. Ezzel lehet, hogy meg tudja egyik ember a másikat egy rövid időre nyugtatni, de utána az embernek ugyan úgy szembesülnie kell a tehetetlenségével a bajban.

Egy törött lábú embernek nem elég a vigasztalás, neki hozzáértő, szakszerű gyógyítás kell. Ha nem akar orvoshoz menni, akkor arra kell biztatni, hogy mégis menjen el. Az üres, semmitmondó lelkes vigasztalással csak kárt okozunk neki, mert jó esetben is rosszul forr össze a csontja, amit később el kell törni, hogy rendbe jöhessen.

Ezzel szemben Isten biztatása mögött bölcsesség, erő és hatalom van, amit meg is akar mutatni Pál példáján keresztül, hogy hallja meg mindenki az Ő biztató szavát és hallgasson is rá.

Volt már biztatásban részem nekem is, de meg kellett tapasztalnom, hogy aki biztatott, még annyira sem bízott a probléma jó kimenetelében, mint én. Még kilátástalanabbnak látta a helyzetemet, mint én magam. Vagyis az ilyen biztató ember, jó szándékkal ugyan, de azt sem tudja, hogy mit beszél. Ezzel Pál akkor semmire sem ment volna, de a hasonlóan szorult helyzetben levő ma élő ember sem.

Pál nagyon szorult helyzetbe került, amikor arról tett bizonysgot, hogy Isten őt a pogányok közé küldte, hogy ott is bizonysgot tegyen felőle. Ez a mondata úgy felháborította a zsidó atyafiakat, hogy azonnal meg akarták ölni. Meg is tették volna, ha nincs ott az ezredes, aki a várba vitette előlük. Azután a főtanács előtt megisméltődött a történet. Ott is meg akarták lincselni Pált. Az ezredesnek ismét közbe kellett lépnie. Megragadták, megóvták Pált az erőszaktól. Ekkor szólt Isten Pálhoz, hogy „bízzál Pál!”

Jól látható, hogy Pál számára elvégzett dolog volt, hogy amikor magára marad, akkor a zsidók megölik. Efelől semmi kétsége nem volt. Ott állt egy borzasztóan feszült, lármás, lincshangulat kellős közepén, ami ráirányult, ami nem végződhetett volna máshogyan, csak az ő halálával. Pál mégis nyugodt. Azért nyugodt, mert aki biztatja, azt Pál ismeri, tudja róla, hogy van hatalma és ereje ahhoz, hogy a biztatása mellett segíteni is tudjon, mégpedig a Pál érdekében. Ez a biztatás nem üres fecsegés, komolyan vehető, erőt és értelmet ad, mellé áll a biztatottnak teljes hatalmával és dicsőségével.

Ő tudta, hogy Isten biztatása milyen. Isten tudja, mit beszél. Ha ő biztat, akkor van ok a bizakodásra. Nincs helye a kétségnek és félelemnek. Ahogyan Pál helyzete kilátástalan volt, olyan kilátástalan volt egyes emberek helyzete is, amikor az Úr Jézus itt járt a földön. Egyszer egy illet a barátai odavitték hozzá gutaütöten azért, hogy az Úr meggyógyítsa. Erre Jézus azt mondta a betegnek a **Máté 9:2-ben**, hogy „Bízzál fiam! Megbocsáttattam néked a te bűneid”. És a beteg felállt és meggyógyulva elment. Vagy a 12 éve vérfolyásos asszonynak ezt mondta a **Máté 9:22-ben**: „Bízzál leányom; a te hited megtartott téged”. És meggyógyult az asszony abban az órában.

Nem gyógyult meg minden Gutaütött és vérfolyásos Izraelben, de aki az Úrtól kapta a biztatást és hitt Neki, azok meggyógyultak.

Amikor Ezékiás királyt az Asszír hadsereg szorongatta és fenyegette, akkor az ellenség vezére Rabsaké azt a kérdést tette fel Ezékiásnak: „Micsoda bizalom ez, amelyben bizakodtál?”

Rabsaké arra hivatkozott, hogy tudhatta Ezékiás, hogy elestek az Asszír hadsereg előtt a városok, tudhatta hogy mindet megadásra kényszerítette az ellenséges túlerő. Akkor mégis kibékülünk? Lásd be, hogy nincs menekvés. De Ezékiás kitartott, mert ő az Úrban bízott. Hiába esett el a környéken minden város, Isten ígérete nem hagyja cserben azt, akit Ő biztat.

De elég ez? Elég Isten biztatása? Nem elég. Isten biztatása hittel kell találkozzon. Elfogadó, befogadó hittel, amely kész megnyugodni Isten biztató szaván. Aki emberek üres biztatásához van szokva, még nem ismeri a biztató hatalmat. Azt, amelynek bizonyító ereje van. Amely bebizonyítja, hogy a biztatás nem légből való, hanem Istentől. Az emberi biztatásból minél többet kap az ember, annál kevésbé hisz benne.

Nézzük meg, mi van Isten biztatásának hátterében. Isten két dolgot cselekedett azonnal. Pál unokaöccsét felhasználva Isten tudomására hozta Pálnak, hogy merénylet készül ellene. A másik dolog, hogy Pálnak bölcsességet adott arra, hogy a császárra apelláljon. Ezt korábban sohasem tette meg, pedig volt már hasonló helyzetben. Ez a két dolog segítette abban, hogy a zsidó vezetők terve meghiúsuljon.

A gutaütött, a vérfolyásos asszony és a vak esetében is az Úr Jézus biztatása hittel találkozott, de már Isten munkája is kész volt. Krisztus már feláldozta magát szellemben az Atyának az emberiség bűnéért. Ez kellett ahhoz, hogy ezek az emberek meggyógyuljanak. Az is kellett, hogy valóságosan, fizikailag is megtörténjen a véráldozat bemutatása, de Isten Jézus Krisztus áldozatát már elfogadta előre.

Ma is sokan vannak nehéz helyzetben. Hívők is és hitetlenek is. Vannak szegények, betegek, elhagyatottak, becsapottak, életveszélyben levők, munkanélküliek, munkaképtelenek, stb., de Isten biztatása úgy szól mindenkihez, mint Pálhoz. A kérdés csak az, hogy találkozik-e a biztatás hittel, vagy sem. Isten biztató szavát a Bibliából ma is lehet bolondságnak tartani, meg is lehet rajta botránkozni, de meg is lehet szívlelni. Aki megszívleli az magának a teremtő Istennek a jelenlétét és munkáját tapasztalja meg az életében és hatalmat kap arra, hogy további szabadulásokat éljen át a megkötöttségektől Isten segítségével.

A Biblia mai időkre vonatkozó parancsai arra a lehetőségre hívják fel az emberek figyelmét, hogy Krisztus megváltó munkája megszabadított minden embert a természetének és a testének fogságából. Ahogyan Pált az életveszélyből, a betegeket a betegségtől, Ezékiást az Asszíroktól, úgy szabadítja meg a ma élő embert Isten Fia a megkötöttségekből, amik testnek, a léleknek és a gondolatoknak a kötelékei.

A sátán minden erővel magához akarja kötni az embert, de Isten biztatása szól a Bibliából. Nyeregben érzi magát a sátán, mert az embereket hozzászokatta ahhoz, hogy Isten biztatását is emberi biztatásként értelmezzék és súlyozzák. Pedig az ember független lehet a sátántól – ha nem is testében – lelkében és szellemében mindenképpen, mert Kr. méltónak találtatott arra, hogy a vére árán megszabadítson mindenkit a sátán fogságából.

A Jelenések 5:9 azt mondja „Méltó vagy, hogy elvedd a könyvet és megnyisd annak pecségeit: mert megölettél, és megváltottál minket Istennek a te véred által, minden ágazatból és nyelvből és népből és nemzetből,”

Ha pedig Istennek váltotta meg az embert, akkor az ember tartozik azzal, hogy bízik Istenben, aki ráadásul nem is fukarkodik a biztatásokkal.

A Róma 13:9 azt mondja „Ne paráználkodjál, ne ölj, ne orozz, hamis tanúbizonyságot ne szólj, ne kívánj, és ha valamely más parancsolat van, ebben az ígében foglaltatik egybe: Szeressed felebarátodat mint magadat. „

Vagy ne félj, ne tévelyegj, ne legyél bálványimádó, tolvaj, házasságtörő, fajtalan stb. Ezek biztatások, és olyan dolgokra biztatnak, amiket már meg tud tenni az ember, vagy meg tud tagadni, mert Krisztus megszerezte az embernek az Ő vére által azt a szabadságot, ami lehetővé teszi, hogy Isten biztatása szerint élhessen mindenki, belesimulva Isten akaratába. Isten pedig azt akarja, hogy amiképpen Jézus méltónak bizonyult arra, hogy a sátán fogságból kiszabadítson minden embert, úgy az ember éljen is Isten megváltott gyermekéhez méltó életet. Ennek a szellemi hátterét Krisztus biztosította, nekünk pedig Isten biztató szavainak való engedelmisséggel kell örömet szereznünk Neki. Isten így működik! Ha lehet ilyet mondani!? A 40-es ének refrénje is erről beszél:

„Bízzál az Úrban rólad Ő
Meg nem feledkezik
Sorsod sötétlő árnya közt
Szent arca rejtezik”

Bef.:

A test és a lélek fájdalmai által a sátán biztatja az embert a bűnre, ezzel Isten gyűlölésére, de aki Isten biztatása szerint éli az életét a családban, a munkahelyén, az iskolában, a gyülekezetben, akkor ezzel pozitív választ ad az Úr Jézus kérdésére, ami így hangzik a **Lukács 18:8**-ban „... Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, avagy talál-e hitet e földön?” Persze Isten a szíveket vizsgálja, de visszajelzést az ember a saját hitének állapotáról abban kap, hogy mennyiben tud engedni Isten biztatásának a sátánnal szemben. Az is nagyon fontos, hogy Pált bizonyoságtételre tartotta meg Isten azért, hogy a római testvéreknek is tudjon Krisztusról bizonyoságot tenni. A meggyógyult betegek, vagy a feltámadott Lázár is bizonyosága lett Krisztusnak, mint ahogy Ezékiás is Isten hatalmáról a maga idejében. Ma is az a célja Istennek, hogy legyenek bizonyoságtételei a Krisztusban megjelent szeretetének a Benne hívők között, akik tudnak Neki engedni és tudnak akkor is az Ő biztatására hallgatni, ha egyedül maradnak mindenkivel szemben. Ezért Isten biztatja az embert az Úr Jézus szavaival, a **Mát 6:33** szerint: „ Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.” Itt pont arról beszél Jézus, hogy megadatnak a hétköznapi, emberi megoldások is a problémákban, ha ezekben Isten országát keressük először. Tekintsük biztatásnak Jézus szavait, és szívleljük is meg, amikor segítségre van szükségünk, hogy megtapasztalhassuk Isten gondoskodását. Hogy ne tegyük hiábavalóvá az Ő áldozatát.

Kívánom, hogy tegye az Úr valamennyiünk szívét és életét alkalmassá erre.

Ámen